

ARANY JÁNOS

SZABADSÁG

ZENGŐ HÁRFÁJA

RE. M. (92)

6.026/1 OSZK

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

92

RE. 92

M 6.026/1

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR
B 8703/1911
LELTÁRI SZÁM

RE
2

SZABADSÁG
ZENGŐ HÁRFÁJA.

A MAGYAR FIATALSÁGNAK

ARANY JÁNOS.

Debreczenben Telegdy Lajosnál. 1849.

I.

Haj, ne hátra, haj előre!
Vérmezőről vérmezőre!
Mert ott az a virág terem
Kinek neve győzedelem,
Haj rá, haj!

Tavaszodik, lágyn az idő,
Kihajt a fű, kövéren nő:
Az is azért olyan kövér
Megáztatta tövét a vér,
Haj rá, haj!

Hadd áztassa, hisz az nem baj,
Ha szépen hajt nem másnak hajt;
Ha terem is, nekünk terem
A véren vett győzedelem,
Haj rá, haj!

II.

Rózsa Sándor, Rózsa Sándor
Hova lettél?
Mevagy-e még, harczolsz-e még,
Vagy elestél?
Meg van-e még az a hires
Karikásod
A kivel ugy meg-meghajtád
A vad ráczot?

Derék magyar Rózsa Sándor
Ha magyar kell,
Fel is ér a granicsárból
Vagy ötvennel.
Mert a félszet kis korában
Ha ismerte,
Rosz feje volt, a nevét is
Elfeledte,

Félni rossz, de jó tartani
Néha-néha,
Sokszor esik az emberen
Kurucz tréfa:
Sándoron is ki az oka
Hogy megesett?
Kár volt jobban nem vigyázni
Egy keveset.

Kivezeték istalóból
Paripáját,
Leakaszták a fogasról
Karikását,
Fegyvereit összeszedék
Egy rakásba :
Ugy nyomák meg szegény Sándort
Vetett ágyba!

Illyen-olyan szedtevette
Czudar népe,
Igy ejtitek ti az embert
Kelepczébe ?
No várjatok — de itt osztán
Megczifázta —
Belé kerül ez a játék
Öt-hat ráczba.

Ennyit mondott. Nem is szóla
Másnap estig ;
Naplementkor kivezették
Hogy elvesztik.
Körül fogták renyhe ráczok,
Szerviánok,
Kopasz száju hetyke tisztok,
Kapitányok.

Rózsa Sándor megszorultál
Most az egyszer ;
Egy anya szült : innen ugyan
Nem menekszel.
Jobb lesz neked könyörögni
Térden állva ,
Mint nyakason bevágtatni
A halálba.

Kérne is ő, szépen kérne ,
De ha nem tud.
Körülhordja a szemét, de
Nincs egér-ut.
Rést keres a sokaság közt,
Merre nyilna ; —
Azt mivel két szeme, mint
A vasvilla.

Kutya madzsár! lement a nap
Este van rád:
Add számon a sok jó vitézt
Sok szép marhát.
Egy halálod száz halálnak
Semmi ára:
Elevenen kinezünk a
Más világra.

De ha mégis megtanítasz,
Hamarjában,
Hogy kell bánni ostoroddal
A csatában;
Rövidítünk a halálnak
A czifráján:
Hat golyó száll egy fészekbe
Szived táján.

Egyet gondol Rózsa Sándor,
Hogy attól még
Más ember csak gondolva is
Elirtóznék.
Ide hát a karikásom
Jobb kezembe!
Szellőfogó paripámat
Fölnyergelve!

Szellőfogó paripáját
Felnyergelik,
Hosszu, czifra szij ostorát
Előveszik:
Nyerit a ló örömében;
Az ostor is
Megöleli jó gazdáját
Háromszor is.

Rajta, rajta hiv paripám
Karikásom!
Nem eleget látott a rácz,
No, hadd lásson.
Tiszt uramék, megkövetem:
Egyszer-másszor
Igy, meg így tett ostorával
Rózsa Sándor.

Avval neki! az urakat
Verni képen,
Jobbra, balra, összevissza,
Mindenképen.
Szerencsés rácz a kinek csak
Kék a háta,
Hogy a hollónak-valóját
Ki nem vágta.

Szerencsés rácz, a ki jókor
Elfuthatott,
Ki Rózsának, ostorának,
Helyet adott.
Mint egy szérü, annyi helyen
Ő a gazda,
Meg sem is áll, míg ki nem ér
A szabadba.

Akkor kezdi rossz fegyverét
Csattogtatni,
Komisz porát nagy hiába
Puffogatni.
Bolond eszét — de már későn —
Szánja-bánja,
Eb a lelke sok vadrácza,
Szervianja.

Fütyölő kis ón madarak,
Fütyöljetek!
Lám no, én is vigan futok
Tiveletek.
Mit izentek gazdátoknak?
Éjféltájban
Lakzi lesz a szerviánok
Táborában.

Lett is lakzi; megtartotta
Rózsa Sándor,
Mint az előtt, meg azóta
Egynehányszor.
Kenyerét borát a rácznak
Ő fogyasztá:
Barna földet evett a rácz
S vért ivott rá.

